

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że K. N. nie podlega od dnia 1 lutego 2016 r. ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik zatrudniony u płatnika składek L. C. (1)-J. podnosząc pozorność zawartej umowy o pracę, mającej na celu obejście przepisów prawa, a nie w celu rzeczywistego świadczenia pracy. W uzasadnieniu podniósł, że wnioskodawca został zgłoszony przez płatnika do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 1 lutego 2016 r w charakterze pracownika, a od dnia 23 lutego 2016 r stał się niezdolny do pracy, w trakcie nieobecności nie został zatrudniony inny pracownik.

(decyzja – k. 63-65 akta ZUS)

Od powyższej decyzji K. N. poprzez swojego pełnomocnika złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 7 października 2016 r. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, że podlega on obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 lutego 2016 r. Skarżący podkreślił, że na podstawie spornej umowy faktycznie świadczył pracę w oparciu o umowę o pracę, wykonywał obowiązki zgodnie z powierzonym mu zakresem obowiązków oraz realizował wszystkie czynności faktycznie zlecone przez pracodawcę.

(odwołanie - k. 2-4)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie - k. 15)

Na rozprawie w dniu 17 marca 2017 r L. J. przyłączyła się do odwołania.

(e – prot. z dnia 17 marca 2017 r 00:01:24)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. N. był pracownikiem płatnika składek Koncept (...) .H. (...), (...) spółki cywilnej w okresie 16 lipca 2015 do 31 stycznia 2016 r, na stanowisku stolarza, a następnie kierownika. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron.

Stanowisko kierownika zajmował od dnia 16 października 2015 r. za wynagrodzeniem w kwocie 4500 zł. Zajmował się wówczas składaniem mebli, ustalaniem z klientami niezbędnych kwestii dot. składania mebli, jeździł na montaż, rozpisывał zamówienia, wydawał polecenia drugiemu pracownikowi.

/świadcstwo pracy – k. 33 akt ZUS, umowa – k. 11, zeznania wnioskodawcy – e – prot. z dnia 20.12.16 00:04:34 w zw. z e –prot. z dnia 17.03.17 00:08:31, zeznania L. C. – J. – e – prot. z dnia 17.03.2017 00:08:55 00:29:06 /

L. J. poinformowała wnioskodawcę, że spółka cywilna ulega likwidacji i zaproponowała mu przejście do jej firmy – prowadzonej w formie indywidualnej działalności gospodarczej - w celu kontynuowania zatrudnienia. Firma płatnika zajmuje się montażem mebli, wykonuje meble bądź zleca ich wykonanie.

/ zeznania wnioskodawcy – e – prot. z dnia 20.12.16 00:04:34 w zw. z e –prot. z dnia 17.03.17 - 00:08:31, zeznania L. C. – J. – e – prot. z dnia 17.03.2017 00:08:55 00:29:06 /

Spółka cywilna była pierwszą działalnością L. C. J., następnie została ona zmieniona na działalność jednoosobową - zmienił się jedynie nip. Nie zmienił się zakres działalności firmy. L. C.- J. przejęła majątek spółki cywilnej. W pierwszym kwartale 2016 strata z działalności wyniosła 18,515,94. zł.

/zeznania L. C. – J. – e – prot. z dnia 17.03.2017 00:08:55 - 00:29:06, bilans, faktury, księga przychodów i rozchodów – zał. k. 118/

W dniu 1 lutego 2016 r została zawarta umowa na czas nieokreślony pomiędzy firmą (...) i K. N., na stanowisku kierownika, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w kwocie 4500 zł.

/umowa – k. 13 akt ZUS/

Wnioskodawca posiadał ważne orzeczenie lekarskie – na stanowisku stolarza – do dnia 15 lipca 2018 r.

/orzeczenie – k. 27 akt ZUS/

Wnioskodawca odbył szkolenie wstępne z zakresu bhp.

/karta szkolenia – k. 29/

Wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 4500 zł brutto na rachunek mBanku należący do L. J. i W. C. – za luty, za marzec – z rachunku należącego do L. J. .

/listy płac, polecenie przelewów – k. 41, 43,45,47 akt ZUS, k.30 -31 /

Wnioskodawca został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych w dniu 2 marca 2016 r.

/druk (...) k. 43 akt ZUS/

Dla wnioskodawcy była sporządzona ewidencja czasu pracy.

/ewidencja – k. 49 -55/

Wnioskodawca wykonywał te same obowiązki, które miał u poprzedniego pracodawcy na stanowisku kierownika. Wnioskodawca rozpisywał pracę, jeździł na pomiary do klientów, kierował produkcją, pomagał w montażach, zamawiał towar, pełnił funkcję kierownika. Praca odbywała się w godzinach 7:00 – 16:00. Miał dwóch klientów w Ł.. Praca ta zajęła mu ok. tygodnia i polegała na składaniu mebli, szafy, łóżka. W Z. składał kuchnię, także około tygodnia. W pozostałym okresie zajmował się przygotowaniem prac. Odbierał towar i faktury. Z wnioskodawcą pracował P. C. (1), który zatrudniony jest od 2 lat, pierwotnie w spółce, następnie bezpośrednio u zainteresowanej, jako stolarz meblowy.

/ zeznania wnioskodawcy – e – prot. z dnia 20.12.16 00:04:34 w zw. z e –prot. z dnia 17.03.17 00:08:31, zeznania świadka P. C. – e – prot, z dnia 14.02.17 00:07:05 – 00:16:23, zeznania L. C. – J. e – prot, z dnia 17.03.2017 00:08:55 00:29:06, kserokopia faktur – k. 125,126,127,128, /

Od dnia 23 lutego 2016 r wnioskodawca był niezdolny do pracy.

/okoliczność bezsporna/

Przed lutym 2016 r. wnioskodawca leczył się w związku z rwą kulszową w 2010 roku, bólem kręgosłupa w 2014 r.

/historia choroby – k. 44, k. 80,93/

Wnioskodawca przebywał na zasiłku chorobowym, a następnie korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego.

/okoliczność bezsporna/

Gdy wnioskodawca przebywał na zwolnieniach lekarskich, jego obowiązki przejęła zainteresowana L. J..

/zeznania świadka P. C. (1), e - prot. z dnia 14.02. 2017 r., 00:07:05 – 00:16:23 – k. 110/

Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 31.10.2016 r w związku z przewlekłą niezdolnością do pracy.

/pismo w aktach osobowych – k. 118/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o zeznania stron, świadka, dokumenty zawarte w aktach sprawy, w tym w aktach osobowych wnioskodawcy, w szczególności umowę o pracę zawartą z wnioskodawcą, zaświadczenia lekarskie o dopuszczenie wnioskodawcy do pracy jako zdolnego do pracy na zajmowanym stanowisku, kartę wstępnego szkolenia BHP, przelewy, faktury podpisywane przez K. N..

Sąd dał wiarę ww. dowodom, które są spójne i wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania odwołującego się, płatnika i świadka w tym zakresie są jasne, logiczne, wzajemnie niesprzeczne i uzupełniające się oraz pozostają w zgodności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów.

Podkreślić należy, że na uzasadnienie swojej wersji Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie przedstawił w toku procesu żadnych dowodów oraz zasadnie nie podważył załączonych do akt dokumentów i zeznań stron oraz świadka.

W tym stanie rzeczy zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę w całości, a dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że jest on wystarczający by wyjaśnić sporną okoliczność – a mianowicie, czy zawarta przez K. N. umowa o pracę, nosiła cechy pozorności i została zawarta jedynie dla uzyskania pracowniczego tytułu do ubezpieczeń społecznych w celu skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie K. N. w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zasługuje na uwzględnienie i powoduje zmianę zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 i 13 ust 1 pkt 1 Ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Według art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste (nie może on wyręczyć się w pracy inną osobą) i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Dla stwierdzenia cechy stosunku pracy z reguły wskazuje się na takie elementy jak: określony czas pracy i określone miejsce wykonywania czynności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca czasu i sposobu wykonywania pracy, obowiązek wykonywania poleceń przełożonych.

Stosownie zaś do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60 poz. 636 z późn. zm.), pracownikom, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Natomiast zgodnie z treścią art. 4 w ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej, ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest

faktycznie realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy nawet, jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracownikemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika faktycznie świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W niniejszej sprawie odwołujący się K. N. był pracownikiem od dnia 16 lipca 2015 r płatnika składek, który pierwotnie funkcjonował, jako spółka cywilna, a jednym ze współników była L. J., która następnie kontynuowała działalność w ramach działalności jednoosobowej, które stanowiły stosowną podstawę do zastosowania w/w regulacji i przyjęcia, iż uzyskał on prawo do świadczeń określonych w ustawie zasiłkowej.

Jednakże ważność tej umowy została przez organ rentowy niesłusznie zakwestionowana. Niewątpliwie, bowiem ww. umowa o pracę nie została zawarta dla pozorów, jest ważna i nie ma do niej zastosowania przepis art. 83 k.c. oraz nie jest ona także sprzeczna z zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierza do obejścia prawa w świetle art. 58 k.c.

W myśl art. 58. § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

§ 2. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Po pierwsze podkreślić należy, iż zawarcie przedmiotowej umowy o pracę nie miało na celu obejścia przepisów ustawy, gdyż osiągnięcie wskazanych przez organ rentowy celów jest zgodne z ustawą. Nawiązanie stosunku pracy powoduje konsekwencje prawne nie tylko w sferze prawa pracy, ale i w innych dziedzinach prawa. Jednym z takich skutków jest prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego na wypadek ziszczenia się określonych w ustawie warunków. Skutek ten po ich spełnieniu powstaje z mocy prawa. Nie można zatem wiązać zawarcia umowy o pracę, choćby zmierzała wyłącznie do uzyskania świadczeń ubezpieczeniowych, z zamiarem obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; zdanie odrębne do wyroku Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r. II UK 278/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 116). Cel w postaci objęcia ubezpieczeniem społecznym i uzyskania z niego świadczeń nie jest bowiem sprzeczny z ustawą ani nie zmierza do jej obejścia, a przeciwnie - co zostało już wcześniej powiedziane - jest konsekwencją uzyskania statusu pracownika.

Należy zwrócić uwagę, że wnioskodawca przed zatrudnieniem w 2016 r nie leczył się systematycznie na żadne schorzenie – poprzednio leczył się neurologicznie w 2014 r, a zachorowanie w 2016 r miało charakter nagły.

Zgodnie z treścią art. 83 kc w związku z art. 300 kp nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Inaczej mówiąc strony niejako udawałyby, że dokonują jakiejś czynności prawnej np. zawierają umowę o pracę.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, iż nie skutkuje w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego tylko taka umowa o pracę, która nie wiąże się z faktycznym wykonywaniem tej umowy, a zgłoszenie do ubezpieczenia następuje tylko pod pozorem istnienia tytułu ubezpieczenia w postaci zatrudnienia. Chodzi tu zatem o "fikcyjne" zawarcie umowy, gdzie następuje zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego jako pracownika osoby, która faktycznie pracy nie świadczyła (wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 1999 r. II UKN 512/98, opubl: OSNAPiUS rok 2000, Nr. 9, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2001 r. II UKN 244/00, opubl: OSNAPiUS rok 2002, Nr. 20, poz. 496; wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. II UKN 32/96, opubl: OSNAPiUS rok 1997, Nr. 15, poz. 275; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, opubl: OSNAPiUS rok 2006,

Nr. 7-8, poz. 122; wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r. II UK 141/04, opubl: OSNAPiUS rok 2005, Nr. 15, poz. 235, str. 712).

W świetle poczynionych w rozpoznawanej sprawie ustaleń faktycznych nie można mówić o pozorności oświadczeń woli w zawarciu umowy o pracę. Postępowanie dowodowe wykazało, bowiem, iż wnioskodawca pracę podjął, (a w zasadzie kontynuował) i ją faktycznie świadczył, co wynika ze spójnych zeznań świadka i stron oraz z załączonych dokumentów. Za powyższe otrzymywał wynagrodzenie – początkowo z konta spółki (co nie może być traktowane jako dalsze zatrudnienie przez spółkę, która uległa likwidacji), a następnie z konta L. C. – J.. Także rozbieżności w dokumentach co do wysokości wynagrodzenia, pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem z załączonych przelewów wynika kwota netto wynagrodzenia widniejąca na umowie o pracę w kwocie brutto.

Trudno uznać, że dążenie do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym może być zakwalifikowane, jako zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem albo mającej na celu obejście prawa. Przeciwnie, jest to zachowanie rozsądne i uzasadnione zarówno z osobistego, jak i społecznego punktu widzenia. Podnoszone przez organ rentowy zgłoszenie do ubezpieczenia po terminie ustawowym nie niweczy skutku w postaci faktycznego świadczenia pracy.

Co do samego faktu świadczenia pracy przez K. N. – praca ta polegała już w działalności jednoosobowej płatnika na kierowaniu pracami, ustalaniu szczegółów z klientami, zajmowaniu się zaopatrzeniem. Z zeznań płatnika wynika, że podpisywał faktury, które zostały załączone do akt. Z ustaleń wynika, że wnioskodawca zajmował się istotnymi dla firmy sprawami, na które płatnik nie zawsze miał czas z uwagi na prowadzenie jeszcze innych działalności, co więcej zainteresowana podniosła, że gdyby знаła datę zakończenia niezdolności do pracy K. N. nie rozwiązywałaby z nim umowy. W związku z tym okoliczność, że płatnik nie zatrudnił od razu innego pracownika, także pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie, skoro pracodawca oczekiwał na powrót pracownika.

Już same okoliczności zawarcia spornej umowy o pracę nie świadczą o jej pozorności, bowiem odwołujący pracował dla zainteresowanej już wcześniej w spółce cywilnej, umowa zawarta z płatnikiem składek jako spółką jednoosobową była kontynuacją tego zatrudnienia. Oczywistym, jest fakt, że zainteresowana znając wnioskodawcę i jego pracę chciała w dalszym ciągu z nim pracować, nie musząc poszukiwać nowej osoby co do której nie miałyby pewności.

Niezależnie od powyższego należało także rozważyć, czy w rozpoznawanej sprawie nie doszło do przejęcia zakładu pracy, co tym bardziej czyniłoby stanowisko organu rentowego niezasadnym, skoro nie kwestionował stosunku pracy wnioskodawcy nawiązanego ze spółką cywilną.

W tym miejscu należy przypomnieć, że przejęcie zakładu pracy, o którym mowa w art. 23¹ § 1 kp oznacza sytuację, gdy w wyniku różnego rodzaju zdarzeń prawnych lub faktycznych zakład pracy (rozumiany jako zorganizowany zespół środków materialnych i niematerialnych, służący realizacji przez pracodawcę konkretnej działalności i stanowiący dla związanych z nim pracowników placówkę zatrudniania) przechodzi z posiadania jednego podmiotu (dotychczasowego pracodawcy) w posiadanie kolejnego, który wskutek tego staje się pracodawcą dla przejętych pracowników.

Konsekwencją transferu jest zatem zmiana pracodawcy i wstąpienie nabywcy zakładu w miejsce i obowiązki zbywcy, będącego do tej pory stroną w stosunkach pracy z załogą. Skutek ten następuje w chwili przejęcia zakładu pracy, automatycznie, z mocy prawa, bez konieczności dokonywania przez strony jakichkolwiek dodatkowych czynności, zwłaszcza rozwiązywania wcześniejszych i nawiązywania nowych stosunków pracy (zob. wyrok SN z dnia 19 października 2010 roku, II PK 91/10, Lex nr 687022).

Ocena, czy doszło do przejęcia zakładu pracy na nowego pracodawcę zależy od ustalenia, iż przejął on w faktyczne władanie zadań stanowiących placówkę zatrudnienia, a więc w zakresie pozwalającym na wykonywanie obowiązków pracowniczych. Nie musi to polegać na nabyciu przedsiębiorstwa lub jego części (zob. wyrok z dnia 15 września 2006 roku, I PK 75/06, OSNP 2007, nr 17-18, poz. 250).

Przyjmuje się, że likwidacja zakładu pracy, w wyniku której majątek dotychczasowego pracodawcy jest wykorzystywany do wykonywania tych samych zadań, czemu towarzyszy przejście części pracowników, jest przejściem zakładu pracy na nowego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ kp (wyrok SN z dnia 16 maja 2001 roku, I PKN 573/5/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 124).

Ocenę, czy doszło do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ kp może uzasadniać tożsamość miejsca świadczenia pracy oraz zadań stanowiących treść stosunku pracy przed i po zmianie pracodawcy, a także określony kontekst majątkowy tej zmiany związany z wygaśnięciem dotychczasowych i zawarciem nowych umów majątkowych dotyczących budynku i sprzętu, przy pomocy którego zadania te były wykonywane (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2005 r, III PZP 2/05, OSNP 2006/nr 23 – 24, poz. 38).

Przejście następuje także, gdy nowy pracodawca przejmuje zadania i składniki majątkowe zakładu dotychczasowego pracodawcy na podstawie umowy z podmiotem trzecim, do którego należało dysponowanie tymi zadaniami i składnikami (wyrok SN z dnia 18 września 2008 r, II PK 18/08, OSNP 2010 nr 2 poz. 40)

Przepis art. 23¹ § 1 kp jest bezwzględnie obowiązujący i przejście w tym trybie pracowników przez nowego pracodawcę następuje z mocy prawa, co nie jest uzależnione od jakichkolwiek czynności pracowników. Nie jest również możliwe uchylene skutków działania tego przepisu w wyniku czynności prawnej (umowy) pomiędzy dotychczasowym i nowym pracodawcą. (tak SN w wyroku z dnia 1 lutego 2000 r, I PKN 508/1999, OSNP 2001/12/412/. Niewykonanie przez dotychczasowego pracodawcę obowiązku udzielenia informacji i pouczenia z art. 23¹ § 3 kp nie wpływa na skutek przejścia zakładu pracy lub jego części z art. 23¹ §. 1 kp. (tak SN w wyroku z dnia 8 stycznia 2002 r, I PKN 779/2000, OSNP 2004/1/7)

Przejście ma miejsce także, gdy dotychczasowy i nowy pracodawca nie działali zgodnie dla osiągnięcia celu, natomiast doszło do faktycznego przejścia majątku i zadań zakładu pracy. (wyrok SN z dnia 29 sierpnia 1995 roku, I PRN 38/95, OSNAPiUS 1996 nr 6 poz. 83)

Bezwzględnie obowiązująca natura norm prawnych wynikających z tego przepisu wyłącza modyfikowanie treści stosunków pracy, chyba, że co innego wynika z wyraźnej woli obu stron i nie zmierza do obejścia standardów ochrony pracownika zawartych w tym przepisie (tak SN w wyroku z dnia 24.05.2007, I PK 340/2006, M.P.Pr. (...)).

Przejście części zakładu pracy na nowego pracodawcę powoduje przejście zatrudnionych w niej pracowników wobec tego nie dochodzi do likwidacji ich stanowisk pracy, a były pracodawca nie może wypowiedzieć im umów o pracę (tak SN w wyroku dnia 9.12.2004 r, I PK 103/2004, OSNP 2005/15/220).

Pracodawca przejmujący zakład pracy staje się z mocy prawa stroną w dotychczasowym stosunku pracy także po złożeniu przez poprzedniego pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę (wyrok SN z 29 września 1998 r, I PKN 349/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 653).

Do dnia rozwiązania umowy o pracę, w którym przypada termin wypowiedzenia, stosunek pracy trwa.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której doszło do przejścia całości zakładu pracy przez nowego pracodawcę – L. C. - J.. Przejęła bowiem w całości firmę, która poprzednio funkcjonowała jako spółka cywilna. Płatnik prowadzi ten sam profil działalności gospodarczej, do prowadzenia działalności gospodarczej wykorzystuje mienie wcześniej należące do spółki, do wykonywania swojej działalności przejęła pracowników spółki.

W ocenie Sądu konstrukcja prawna przejścia pracowników, na mocy której dotychczasowy pracodawca proponował swoim pracownikom rozwiązanie umów na mocy porozumienia stron, a następnie nawiązanie nowego stosunku pracy z nowym pracodawcą, była sprzeczna z treścią art. 23¹ kp. Należy zatem wskazać, że wadliwe było rozwiązanie

dotychczasowych umów o pracę i nawiązywanie nowych umów z płatnikiem, skoro wstąpienie nowego pracodawcy w prawa i obowiązki zbywcy następuje automatycznie w chwili przejścia zakładu pracy.

W konsekwencji należało więc przyjąć, iż wnioskodawca kontynuował zatrudnienie, a nie podejmował je na nowo.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie ponad wszelką wątpliwość ustalono, że wnioskodawca w spornym okresie posiadał status pracownika, bowiem faktycznie wykonywał on osobiście pracę określonego rodzaju na rzecz pracodawcy co potwierdzają zeznania stron, ale też zeznania świadka i załączone do akt dokumenty. Z tytułu wykonywanej pracy wnioskodawca pobierał wynagrodzenie.

Zdaniem Sądu zatem, nie można podzielić stanowiska reprezentowanego przez organ rentowy, że ubezpieczony podjął zatrudnienie jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Mając na względzie poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w przytoczonych orzeczeniach, Sąd Okręgowy przyjął, że w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę o pracę było nawiązanie stosunku pracy i doszło do faktycznego świadczenia pracy przyjmowane przez pracodawcę za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu jej stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (np. choroby), nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa bądź, że jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Mając powyższe wszystkie okoliczności na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż decyzja organu rentowego wydana została w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny i nie znajduje ona oparcia w realiach niniejszej sprawy. ZUS nie przedstawił w toku procesu żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska, ani nie podważył zasadnie zeznań stron i świadka oraz złożonych dokumentów.

Uznać należy wobec powyższego i braku kwestionowania przez ZUS dowodów wnoszonych przez stronę, że zarzuty postawione przez organ rentowy sprowadzały się jedynie do polemiki, ze stanowiskiem wnioskodawcy. Fakty przemawiają za tym, iż K. N. faktycznie w przedmiotowym okresie świadczył pracę na rzecz L. J..

Mając na względzie wszystkie wskazane wyżej okoliczności oraz uznając odwołanie wnioskodawcy za zasadne Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że K. N. jako pracownik u płatnika składek L. J. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 1 lutego 2016 r.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć peł. ZUS, wypożyczając akta rentowe oraz doręczając protokoły rozpraw

A.L. 7.08.17 (urlop s. ref.30.06. - 4.08.17)